

סדר חנוכת הבית כמסודר בתורת השלמים

לחד"א ז"ל

עמדו בפתח הבית ויאמר פסוקים אלו:

ברוך אתה בבאך: (יכוין ר"ת בא"ב וכוחו להצלחה) **ויהי**
יהזה את יוסף, **ויהי איש מצלייח:** **ויהי דוד לכל דברו**
משכיל, **ויהזה עמו:** **ויהי נעם אדני אלהינו עליוינו**
ומעשעה ידינו כוננה עליוינו ומעשעה ידינו כוננהו:

אחר ר' החכמן

אנא, **בכח גודלת ימינך.** **תתיר צרורה:** (אב"ג יט"ז)
קיבלו רשות עטך. **שגבנו טחרנו נורא:** (קר"ע שט"ז)
נא גיבור. **דוריishi יהודך.** **כבבת שמורים:** (נג"ד יב"ש)
ברכם טהרים. **רחמי צדקהך.** **תמיד גמלם:** (בט"ר עצ"ג)
חסין קדוש. **ברזב טובך.** **גהל עדתך:** (חק"ב טנ"ע)
יחיד גאה. **לעטך פגה.** **זובי קדשך:** (יג"ל פז"ק)
שועתנו קבל. **ושמע עיקתנו.** **ידע תעמלות:**
(ש"ק"ז צי"ת)

בלחש: **ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:**

זהגה אנחנו מאלים אלמים בתוך חשכה והגה קמה
(יכוין בשם: הק"ט) אלמתינו וגם נצבה זהגה תסבינה
אלמתיכם ותשתחוו לאלמתינו:

יְהִי רָצֵן מִלְפְנַיד יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מֶלֶךְ
רְחוּם וְחָנוּן שֶׁתְתַמֵּלָא רְחִמִּים עַלְيָנוּ, וּבָרְבָרְכָה רְחִמִּיד
וּבְזִכְוֹת הַשְׁמָות הַקְדוֹשִׁים הַיוֹצָאים מִפְסָקִים אֵלֶיךָ
תִצְלִיחָנוּ לְנוּ וְלְכָל זְרֻעָנוּ בְבֵית זה בְכָל וּבְפָרֶט, וְגַהְיָה
כָלָנוּ מִצְלָחִים וּמִבְרָכִים בְכָל מִפְלָל פָל, וְתִצְלִילָנוּ מִעֵין
הַרְעָע, וּמִפְלָל חַטָּא, וּמִפְלָל חַלי, וּמִפְלָל צְרָה, וְיִהְיָה בְתִינוּ
בְכָל מָקוֹם בְתִים מְלָאִים כָל טוֹב, מִצְלָחִים וּמִבְרָכִים
לְנוּ וּלְזְרֻעָנוּ, אָמֵן נִצָּח סָלָה וּעָד.

יְהִי חָסְדָךְ יְהוָה עַלְיָנוּ. בְאַשְׁר יְחִילָנוּ לְךָ: חָרָאָנוּ יְהוָה
חָסְדָךְ. וַיַּשְׂעַד תְתַנוּ לְנוּ: וְאַנְיִ בְחָסְדָךְ בְטַחַתִי. יִגְלַל
לְבִי בִישׁוּעָתֶךָ. אַשְׁירָה לְיְהוָה כִּי גָמָל עַלְיָה: הַגָּה אֶל
יִשְׁוּעָתִי אֶבְטָח וְלֹא אֶפְחָד. כִּי עָזִי וְזָמְרָת יְהִי יְהוָה. וַיְהִי
לִי לִישׁוּעָה:

יתנו עדקה זיכוין שייהי הבית מושלח בכל.

סדר לימוד לחנוכת הבית

ברכות ט' פרקים, ים טוב ה' פרקים, זכין שמני פרקים אלו
הם ל"א, במספר שם אהיה, והם ר"ת: בית.

אחר החגיגות

מסכת ברכות

מַאיּוֹתִי קורין את שמע בערבית. משעה שהכהנים
נכנסים לאכל בתרומותן, עד סוף האס茅רה הראשונה,
דברי רבוי אליעזר. וחייבים אומרים, עד חצות. רבנו
גמליאל אומר, עד שיעלה עמוד השחר. מעשה שבאו
בנוי מבית הפטשתה, אמרו לו, לא קריינו את שמע.
אמר להם, אם לא עליה עמוד השחר, תיבינו אתם
לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים
עד חצות, מצוטן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר
חלבים ואברים, מצוטן עד שיעלה עמוד השחר. וכל
חנאכלין ליום אחר, מצוטן עד שיעלה עמוד השחר.
אם כן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחק
את האדים מן העיריה: (ב) **מַאיּוֹתִי** קורין את שמע
בשחרית. משיכיר בין תכלת לבן. רבוי אליעזר
אומר, בין תכלת לכרתי. (זוגמרה) עד הגז החמה.
רבי יהושע אומר, עד שלוש שעות, טבון דרך בני
מלכים לעמוד בשלש שעות. הקורא מכאן ואילך לא
הפסיד, לאדם הקורא בתורה: (ג) **בֵּית שְׁמָאי** אומרים,
בערב כל אדם יטו ויקראו, ובבקר יעמדו, שנאמר
(דברים ז) זבשכבר זבקומך. ובית היל אומרים, כל
אדם קורא בדרךו, שנאמר (שם) זבלכתך בדרך.

אם כן, למה נאמר **ובשׁעַה שׁבֵּן** ובקומן, בשעה שבני אדם שוכבים, ובשעה שבני אדם עומדים. אמר רבי טרפון, אני היתי בא בדרך, והטהתי לKEROT, כדברי בית שמאי, וספנת**י בעצמי** מפני הילסטים. אמרו לו, כדי הייתה לך חובה בעצמך, שעברת על דברי בית הילל: (ד) בשחר מברך שתיים לפניה ואחת לאחוריה, ובערב שתים לפניה ושתיים לאחוריה. אחת ארבה ואחת קוצרה. מקום שאמרו להאריך, אין רשאי לקצר. לקצר, אין רשאי להאריך. לחותם, אין רשאי שלא לחותם. ולא לחותם, אין רשאי לחותם: (ה) מזכירים יציאת מצרים בלילה. אמר רבי אלעזר בן עזריה, הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילה, עד שדרשה בן זומא, שנאמר (דברים טז) למען תזכיר את יום יצאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך, הימים. כל ימי חייך, הילות. וחכמים אומרים, ימי חייך, העולם הזה כל (ימי חייך), לה比亚 לימות המשיח:

פרק ב

(א) היה קורא בתורה, והגיע זמן המקרה, אם כן לבו, יצא. ואם לאו, לא יצא. בפרקים שואל מפני הקבוץ ומשיב, ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, באםצע שואל מפני היראה, ומשיב מפני הקבוץ, בפרקים שואל מפני היראה, ומשיב שלום לכל אדם: (ב) אלו הן בין הפרקים,

בין ברכה ראשונה לשניה, בין שנייה לשמע, ובין שמע לזהיה אם שמע לוי אמר, בין ויאמר לאמת ויציב. רבי יהודה אומר, בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק. אמר רבי יהושע בן קרחה, למה קדרמה שמע לזהיה אם שמע, אלא כדי שיקבל עליון על מלכות שמים תחולה, ואחר כך יקבל עליון מצות. זהיה אם שמע לוי אמר, שזהיה אם שמע נהג ביום ובלילה, ויאמר אין נהג אלא ביום (בלבד): (ג) הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו, יצא. רבי יוסי אומר, לא יצא. קרא ולא דקדק באותו הרגע, רבי יוסי אומר יצא, רבי יהודה אומר לא יצא. הקורא למפרע, לא יצא. קרא וטעה, יחרז למקום שטעה: (ד) האמנין קוריין בראש האילן או בראש הנדרך, מה שאינו רשאי לעשות בתפלה: (ה) חתן פטור מקריאת שמע בלילה הראשון עד מוצאי שבת, אם לא עשה מעשה. מעשה ברבן גמליאל שקרא בלילה הראשון שנשא. אמרו לו תלמידיו, (לא) למדתנו, רבנו, שחתן פטור מקריאת שמע (בלילה הראשון). אמר להם, אני שומע לכם לבטל ממני מלכות שמים אףלו שעה אחת: (ו) רחץ בלילה הראשון שמתה אשתו. אמרו לו תלמידיו, (לא) למדתנו, רבנו, שאבל אסור לרחץ. אמר להם, אני כשר לכל אדם, אסטנים אני: (ז) ובשעת טבי עבדו, קיבל עליון תנומין. אמרו לו תלמידיו, (לא) למדתנו, רבנו, שאין מקבלין תנומין על העברים. אמר להם, אין טבי עברי כשר לכל העברים, כשר

הַיְהוּ (ח) חֲתֹנוֹ אָמַר רָצֶחֶת לִקְרֹאות קְרִיאַת שְׁמָעַ לִילָּה
הַרְאֵשׁוֹן, קּוֹרֵא. רְבָנוֹ שְׁמַעוֹן בָּנוֹ גִּמְלִיאֵל אָוֹםֶר, לֹא כָּל
הַרְזֹעַה לְטַלֵּאת הַשֵּׁם יַטֵּל:

1234567

1234567

אָוֹםֶר הַלְכָמָה

פרק ג'

(א) מִ שְׁמַתוֹ מוֹטֵל לִפְנֵיו, פָטוֹר מִקְרִיאַת שְׁמָעַ, (וּמַ
 הַתְּפִלָה) וּמַן הַתְּפִלָין. נֹשְׂאֵי הַמְטָה וְחַלוֹפִי
 חַלוֹפִיהָן, אֶת שְׁלֵפִי הַמְטָה וְאֶת שְׁלָא חַרְחַר הַמְטָה, אֶת
 שְׁלַמְטָה צְרָךְ בְּהַנּוּ פָטוֹרִין, וְאֶת שְׁאֵין לְמַטָּה צְרָךְ
 בְּהַנּוּ חַיְבָין. אֱלֹוֹ זָאוֹלָוֹ פָטוֹרִין מִן הַתְּפִלָה: (ב) קְבָרוֹ אֶת
 הַמְטָה וְחַזְרוֹ, אָמַר יְכוֹלֵין לְהַתְּחִיל וְלִגְמַר עַד שְׁלָא יִגְיָעוּ
 לְשֹׁוֹרָה, יִתְחִילוּ זָאמַר לְאוּ, לֹא יִתְחִילוּ. הַעֲוֹמָדים בְּשֹׁוֹרָה,
 הַפְּנִימִים פָטוֹרִין, וְהַחִיצְנִים חַיְבָין: (ג) נְשִׁים וּעֲבָדִים
 וּקְטָנִים פָטוֹרִין מִקְרִיאַת שְׁמָעַ וּמַן הַתְּפִלָין, וְחַיְבָין
 בַּתְּפִלָה וּבְמִזְזָה וּבְבִרְכַת הַמְזֹון: (ד) בָּעֵל קָרֵי מִהְרָה
 בְּלֵבּוֹ וְאַינוּ מִבְרָך, לֹא לִפְנֵיה וְלֹא לְאַחֲרֵיה. וּעַל הַמְזֹון
 מִבְרָך לְאַחֲרֵי, וְאַינוּ מִבְרָך לִפְנֵי. רַבִי יְהוֹדָה אָוֹמֶר,
 מִבְרָך לִפְנֵיהם וּלְאַחֲרֵיהם: (ה) הַיְה עוֹמֵד בַּתְּפִלָה,
 וְנִזְכֵר שְׁחוֹא בָעֵל קָרֵי, לֹא יִפְסִיק, אֶלָא יִקְצַר. יַרְדֵן
 לְטַבֵל, אָמַר יִכְלֵל לְעָלוֹת וּלְהַתְּכִסּוֹת וּלְקָרוֹות עַד שְׁלָא
 תִּגְנַץ הַחַמָּה, יַעֲלֵה וַיַּתְּכִסּה וַיִּקְרָא זָאמַר לְאוּ, יַתְּכִסּה
 בְמִים וַיִּקְרָא. אָבֵל לֹא יַתְּכִסּה, לֹא בְמִים הַרְעִים וְלֹא
 בְמִי הַמְשֻׁרָה, עַד שְׁיִטְלֵל לְתֹזּוֹן מִים. וּכְמָה יַרְחִיק
 מֵהֶם וּמַן הַצּוֹאָה, אַרְבָע אַמּוֹת: (ו) זָב שְׁרָאָה קָרֵי,
 וְגַדָה שְׁפָלָתָה שְׁכַבָת זָרָע, וְהַמְשִׁמְשָׁת שְׁרָאָתָה גַדָה,

צְרִיכֵין טְבִילָה, וּרְبֵי יְהוָה פּוֹטֶר:

פרק ד'

(א) **תְּפִלַת הַשְׁחָרָה**, עד חצות. רבי יהודה אומר, עד ארבע שעות. תפילה המנחה עד הערב. רבי יהודה אומר, עד פלג המנחה. תפילה הערב אין לה קבוע. ושל מוספין כל היום. (רבי יהודה אומר, עד שבע שעות):
 (ב) רבי נחונייא בן הקנה היה מתפלל בכניסתו לבית המדרש וביציאתו תפלה קצרה. אמרו לו, מה מקום לתרפה זו? אמר להם, בכניסתי אני מתפלל שלא תארע תקללה על ידי, וביציאתי אני נתן הוודה על חליך: (ג) רבנו גמליאל אומר, בכל יום מתפלל אדם שמנוגה עשרה. רבי יהושע אומר, מעין שמנוגה עשרה. רבי עקיבא אומר, אם שגורה תפלו בפיו, يتפלל שמנוגה עשרה ואם לאו, מעין שמנוגה עשרה: (ד) רבי אליעזר אומר, העוזה תפלו קבוע, אין תפלו תחנונים. רבי יהושע אומר, המהלך במקומות סכנה, מתפלל תפלה קצרה. אומר, הושע השם את עמך את שאירת ישראל, בכל פרשת העbor יהיו ערבייהם לפניך. ברזך אתה ה' שומע תפלה: (ה) היה רוכב על החמור, ירד. ואם אין יכול לירד, יחזיר את פניו, ואם אין יכול להחזיר את פניו, יכון את לבו בנגד (בית) קדש הקודשים: (ו) היה יושב בספינה או בקרון או באסדה, יכון את לבו בנגד בית קדש הקודשים: (ז) רבי אלעזר בן עזריה אומר, אין תפלה המוספין אלא

בחבר עיר. וחלמים אומרים, ב לחבר עיר וטלاء לחבר עיר. רבי יהודה אומר משמו, כל מקום שיש חבר עיר, היחיד פטור מתפלת המוסףין:

פרק ה'

(א) אין עומדים לחתפלו אלא מתווך כבד ראש. חסידים הראשונים היו שוחים שעה אחת ומתפללים, כדי שיכוננו את לבם למקום. אףלו מלך שואל בשלוומו, לא ישיבנו. ואפלו נחש פרוד על עקבו, לא יפסיק:
אוצר החכמה

(ב) מזכירים גבורות גשים בתקית המתים, וושאlein הגשים בברכת השנים, והבדלה בחונן הדעת. רבי עקיבא אומר, אומרה ברכה רביעית בפני עצמה. רבי אליעזר אומר, בהזדאה: (ג) האומר על קן צפור יגינו רחמים, ועל טוב יזכור טמן, מודים מודים, משתקין אותו. העובר לפני התבאה וטעה, עבר אחר תחתיו, ולא יהיה סרבון באותו שעה. מכיון שהוא מתחילה, מתחילה הברכה שטעה בה: (ד) העובר לפני התבאה, לא יענה אחר הכהנים אמר, מפני הטרו. ואם אין שם כהן אלא הוא, לא ישא את כפיו. ואם הבתחתו שהוא נושא את כפיו וחוזר למתפלתו, רשאי: (ה) מתפלל וטעה, סימן רע לו. ואם שליח צבור הוא, סימן רע לשולחיו, מפני טשלוחו של אדם במותו. אמרו עלי על רבי חנינא בן דוסא, תהיה מתפלל על החולמים ואומר, זה חי וזה מת. אמרו לו, מכיון אתה יודע. אמר להם, אם שגורה תפלו בפי, יודע אני שהוא מקבל

וזאム לאו, ידוע אני שחוֹא מטָרֶף:

1234567

פרק ז'

(א) **כיצד מברכין על הפרות.** על פרות האילן אומר, בורא פרי הארץ, חזץ מן היין, שעל היין אומר בורא פרי הגפן. ועל פרות הארץ אומר בורא פרי האדמה, חזץ מן חפת, שעל חפת הזה אומר המוציא לחם מן הארץ. ועל הירקות אומר בורא פרי האדמה. רבי יהודה אומר, בורא מיני דשאים: (ב) ברכד על פרות האילן בורא פרי האדמה, יצא. ועל פרות הארץ בורא פרי הארץ, לא יצא. על כלם אם אמר שהכל (נהיה), יצא: (ג) על דבר שאין גדוֹלוֹ מן הארץ אומר שהכל. על החמצץ ועל הנזבות ועל הגובה אומר שהכל (על החלב ועל הגבינה ועל הביצים אומר שהכל). רבי יהודה אומר, כל שהוא מן קללה אין מברכין עליו: (ד) **היו לפניהם מינים הרבה,** רבי יהודה אומר, אם יש ביניהם מפני שבעה, מברך עליו. וחייבים אומרים, מברך על איזה מהם שירצחה: (ה) ברכד על היין שלפני המזון, פטר את היין שלאחר המזון. ברכד על הפרפרת שלפני המזון, פטר את הפרפרת שלאחר המזון. ברכד על חפת, פטר את הפרפרת על הפרפרת, לא פטר את חפת. בית שמאי אומרים, אף לא מעשה קדרה: (ו) **היו יושבין** (לאכל), כל אחד ואחד מברך לעצמו.حسبו, אחד מברך לכלו. בא להם יין בתוך המזון, כל אחד ואחד מברך לעצמו. לאחר המזון, אחד מברך

לכלם. וזהו אומר על המגמר, או על פי שאין מביאין את המגמר אלא לאחר הסעודה: (ז) חביבו לפניו מלאיח בתחילת ופת עמו, מברך על המלאיח זפוטר את הפת, שהפת טפלה לו. זה הכלל, כל שהוא עקר ועמו טפלה, מברך על העקר זפוטר את הטפלה: (ח) אכל תנאים ענבים ורמנוגים, מברך אחריו שלוש ברכות, דברי רבו גמליאל. וחכמים אומרים, ברכה אחת (מעין שלוש). רבי עקיבא אומר, אפילו אכל שלק והוא מזונן, מברך אחריו שלוש ברכות. השותה מים לצמאו, אומר שהכל יהיה בדברו. רבי טרפון אומר, בורא נפשות רבות:

פרק ז'

(א) שלשה שאכלו כחד, חיבין לזמן. אכל דמאי, ומעשר ראשון שנטלה תרומותו, ומעשר שני וקדש שנטלו, והشمיט שאכל צוית, והבוצתי, מזמנין עליהם. אכל אכל טבל, ומעשר ראשון שלא נטלה תרומותו, ומעשר שני וקדש שלא נפדו, והشمיט שאכל פחות מצוית, והנבראי, אין מזמנין עליהם: (ב) נשים ועבדים וקטנים, אין מזמנין עליהם. עד כמה מזמנין, עד צוית. רבי יהודה אומר, עד בבייצה: (ג) כיצד מזמנין, בשלשה אומר, נברך. בשלשה והוא, אומר, ברכו. בעשרה, אומר נברך לאלהינו. בעשרה והוא, אומר, ברכו. אחד עשרה ואחד עשרה רבוז. במאה, אומר, נברך לאליהינו. במאה והוא, אומר, ברכו. באלו, אומר נברך

לי' אלהינו אלהי יִשְׂרָאֵל. באלו זהה, אומר, ברכו.
 ברבוז, אומר, נברך לך לי' אלהינו אלהי יִשְׂרָאֵל אלהי
 העצבות יושב הכרובים על המזון שאכלנו. ברבוז
 זהה, אומר, ברכו. בעניין שהוא מברך, בך עוני
 אחורי, ברוך י' אלהינו אלהי יִשְׂרָאֵל אלהי העצבות
 יושב הכרובים על המזון שאכלנו. רבי יוסי הגלילי
 אומר, לפ' רב הקהל חן מברכין, שנאמר (תהלים סח)
 במקહות ברכו אליהם, ה' מקור יִשְׂרָאֵל. אמר רבי
 עקיבא, מה מצינו בבית הכנסת אחד מרבים ואחד
מוסעים אומר, ברכו את י'. רבי ישמעאל אומר, ברכו
 את י' המברך: (ד) שלשה שאכלו כאחד, אין רשות
 לחלק וכן ארבעה, וכן חמשה. ששה נחלקים, עד
 עשרה. ועשרה אין נחלקים, עד שיחיו עשרים: (ה)
 שתי חברות שהיו אוכלות בבית אחד, בזמן שמקצתו
 הוין אלו את אלו, הרי אלו מעדיפים לזמן ואם לאו,
 אלו מזמינים לעצמן, ואלו מזמינים לעצמן. אין מברכין על
 היין עד שתיתנו לתוכו מים, דברי רבי אליהר. וחכמים
 אומרים, מברכין:

פרק ח'

(א) אלו דברים שבין בית שמאי ובית הלל בסעודה. בית
 שמאי אומרים, מברך על היום ואחר כך מברך על היין.
 ובית הלל אומרים, מברך על היין ואחר כך מברך על
 היום: (ב) בית שמאי אומרים, נוטין ידיים, ואחר כך
 מזגין את הפוס. ובית הלל אומרים, מזגין את הפוס

ואחר כך נוטליין בידיים: (ג) בית שמאלי אומרים, מקצת ידיו בפתח ומגיחה על השלחן. ובית הימני אומרים, על הכסה: (ד) בית שמאלי אומרים, מכברין את הבית ואחר כך נוטליין בידיים. ובית הימני אומרים, נוטליין בידיים ואחר כך מכברין את הבית: (ה) בית שמאלי אומרים, גור זמוץ ובשטמים והבדלה. ובית הימני אומרים, גור זבשטיים ומזוץ והבדלה. בית שמאלי אומרים, שברא מאור האש. ובית הימני אומרים, בורא מאורי האש: (ו) אין מברכין לא על הגר ולא על הבשימים של נכרים, ולא על הנגר ולא על הבשימים של מתים, ולא על הגר ולא על הבשימים טלפני עבودה זרה. אין מברכין על הגר עד שיטאותו לאורו: (ז) מי שאכל ושבח ולא ברכד, בית שמאלי אומרים, חוזר למקוםו ויברכד. ובית הימני אומרים, יברך במקום שנזכר. עד אימתי הוא מברך. עד כדי שתיתעכל המזון שבטעיו: (ח) בא להם יין לאחר המזון ואין שם אלא אותו הocus, בית שמאלי אומרים, מברך על היין ואחר כך מברך על המזון. ובית הימני אומרים, מברך על המזון ואחר כך מברך על היין. עוגין אמן אחר ישראלי המברך, ואין עוגין אמן אחר הכותי המברך, עד שייטמע כל הברכה:

פרק ט'

(א) הרזואה מקום שנעשה בו נסائم לישראל, אומר ברוך שעשה נסائم לאבותינו במקום זהה. מקום שנעקרה ממנו עבודה זרה, אומר ברוך שער עבודה זרה

מארצנו: (ב) על ה^הז^הק^הין, ועל ה^הז^הע^הו^הת, ועל ה^הבְּרָקִים, ועל
 ה^הרַעֲמִים, ועל ה^הרֹחוֹת, אומר ברוך שפחו מלא עולם.
 על ה^החֶרֶם, ועל ה^הגְּבוּת, ועל ה^הימִים, ועל ה^הגְּהֻרוֹת,
 ועל ה^המְדִבְּרוֹת, אומר ברוך עשו^ה מעשה בראשית.
 רב^י יהודיה אומר, הרואה את ה^הים ה^הגָדוֹל אומר ברוך
 שעשו^ה את ה^הים ה^הגָדוֹל, בזמנו שרו^הואה אותו לפרקם.
 על ה^הגְּשָׁמִים ועל ה^הבְּשָׂרוֹת ה^הטוֹבָת אומר ברוך ה^הטוֹב
 והט^היב, ועל שמו^הות רעו^הת אומר, ברוך דין האמת:
 (ג) בְּנֵה בֵּית חָדֶשׁ, וקָנֵה כְּלִים חֲדֵשִׁים, אומר ברוך
 שחהינו. מברך על הרעה מעין ה^הטוֹבָה, ועל ה^הטוֹבָה
 מעין הרעה. מצועק לשעבר, הרי זו תפלה שזוא.
 כיצד. הייתה אשתו מעברת, ואמר, יהי רצון שתלד
 אשתי זכר, הרי זו תפלה שזוא היה בא בדרכך ושם
 קול צוחה בעיר, ואמר, יהי רצון שלא יהיה אלו בני
 بيتي, הרי זו תפלה שזוא: (ד) הנגנ^הס לפרק מתפלל
 שתיים, אחת בכנסיתו ואחת ביציאתו. בן עזאי אומר,
 ארבע, שתיים בכנסיתו ושתיים ביציאתו, ונוטן ה^הודאה
 לשעבר, מצועק לעתיד לבא: (ה) חיב אדם לברך על
 הרעה בשם שהוא מברך על ה^הטוֹבָה, שנאמר (דברים
) ואהבת את יי אֱלֹהֵיךְ בְּכָל לְבָבֶךְ וּבְכָל נְפָשֶׁךְ וּבְכָל
 מאדרך. בכל לבבך, בשני יציריך, ביצר טוב וביצר רע.
 ובכל נפשך, אפילו הוא נוטל את נפשך. ובכל מאדרך,
 בכל ממוגך. דבר אחר בכל מאדרך, בכל מדחה ומדה
 שהוא מזדרך לך הו^ה מודה לו במאדר מאד. לא יכול
 אדם את ראשו בנגד שער המזרחה, שהוא מכון בנגד

בֵּית קָדְשִׁי הַקָּדְשִׁים. לֹא יִגְנֶס לְהַר הַבַּיִת בָּמְקוֹלֹן
וּבְמַגְעָלוֹן, וּבְפַנְדָּתוֹ, וּבְאַבָּק שָׁעַל רְגָלָיו, וְלֹא יַעֲשֶׂנו
קְפַנְדָּרִיא, וּרְקִיקָה מַקְלָה וְחַמָּר. כָּל חֻזְטָמִי בְּרִכּוֹת שַׁהְיוֹ
בְּמִקְדָּשׁ, הַיּוֹ אָמָרִים מִן הָעוֹלָם. מִשְׁקָלְקָלוֹ הַמִּגְנִין,
וְאָמְרוֹן, אֵין עוֹלָם אֶלָּא אֶחָד, הַתְּקִינוֹ שַׁיְהוֹ אָמָרִים,
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. וְהַתְּקִינוֹ שַׁיְהָ אָדָם שׂוֹאֵל
אֶת שְׁלוֹם חֶבְרוֹ בְּשָׁם, שָׁגָאֵם (רוֹת ב) וְהַגָּה בְּעַז
בְּאֶמְבֵית לְחַם, וַיֹּאמֶר לְקֹזְצָרִים "עַמְּכֶם, וַיֹּאמֶר לוֹ
יִבְרָכֶךָ". וַיֹּאמֶר (שׁוֹפְטִים ו) "עַמְּךָ גָּבָור הַחַיל". וַיֹּאמֶר
(מִשְׁלִי כג) אֶל תְּבוֹז בַּי זָקָנָה אַמְּךָ. וַיֹּאמֶר (תְּהִלִּים קיט)
עַת לְעַשׂוֹת לִי הַפְּרוֹ תּוֹרְתָּךְ. רַبְּי נָתָן אָמֶר, הַפְּרוֹ
תּוֹרְתָּךְ עַת לְעַשׂוֹת לִי:

אוצר החכמה

אוצר החכמה

אוצר החכמה

מסכת ביצה

(א) בִּיצָה שְׁנָוֹלְדָה בַּיּוֹם טּוֹב, בֵּית שְׁמָאי אָמָרִים,
תְּאַכֵּל. וּבֵית הַלְּלָה אָמָרִים, לֹא תְּאַכֵּל. בֵּית שְׁמָאי
אָמָרִים, שְׁאוֹר בְּכִזִּית וְחַמֵּץ בְּכִפּוֹתְבָת. וּבֵית הַלְּלָה
אָמָרִים, ذָה זוּה בְּכִזִּית: (ב) הַשׁוֹחֵט חַיָּה וּעוֹר בַּיּוֹם
טּוֹב, בֵּית שְׁמָאי אָמָרִים, יִחְפּוֹר בְּדָקָר וַיְכַסֵּה, וּבֵית
הַלְּלָה אָמָרִים, לֹא יִשְׁחֹט, אֶלָּא אִם כִּי חַיָּה לוֹ עַפְרָה
מוֹכוֹן מִבְּעוֹד יוֹם. וּמוֹדִים, שָׁאֵם שְׁחָט, שִׁיחְפּוֹר בְּדָקָר
וַיְכַסֵּה. שְׁאָפָר כִּירָה מוֹכוֹן הוּא: (ג) בֵּית שְׁמָאי אָמָרִים,
אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַסְּלָמָם מִשְׁזַבֵּךְ לִשְׁזַבֵּךְ, אֶלָּא מִטְהָזֵה
מְחַלֵּז לְחַלוֹן. וּבֵית הַלְּלָה מִתְּרִין. בֵּית שְׁמָאי אָמָרִים, לֹא
יַטְול, אֶלָּא אִם כִּי גַעֲנָע מִבְּעוֹד יוֹם. וּבֵית הַלְּלָה אָמָרִים,

עומד ואומר זה וזה אני נוטל: (ד) זמו שחורים ומץא לבנים, ומץא שחורים, שניים ומץא שלשה, אסורים. שלשה ומץא שנים, מתרים. בთוך הקן ומץא לפני הקן, אסורים. ואם אין שם אלא הם, הרי אלו מתרים: (ה) בית שמאי אומרים, אין מסלקין את התריסין ביום טוב. ובית הילל מתרין אף להחזר. בית שמאי אומרים, אין נוטלין את העלי ל��ב עליו בשך. ובית הילל מתרין. בית שמאי אומרים, אין נתנוין את העור לפני הדרון ולא יגבי הגנו, אלא אם כן יש עמו כזית בשך. ובית הילל מתרין. בית שמאי אומרים, אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלויב ולא את ספר תורה לרשות הרבנים. ובית הילל מתרין: (ו) בית שמאי אומרים, אין מוליכין חלה ומתנות לכחן ביום טוב, בין שחורמו מאמש, בין שחורמו מהיים. ובית הילל מתרין. אמרו להם בית שמאי, גורה טוה, חלה ומתנות מתנה לכחן, ותרומה מתנה לכחן, כשם שאין מוליכין את התרומה, אך אין מוליכין את המתנות. אמרו להם בית הילל, לא, אם אמרתם בתמורה שאינו זראי בהרמלה, תאמרו במתנות שזראי בהרמלה: (ז) בית שמאי אומרים תבלין נדוכין בمعدן של עץ. והמלח בפך, ובעץ הפרוז, ובית הילל אומרים תבלין נדוכין בדרך במדוז של אבן, והמלח במדוז של עץ: (ח) הבורר קטנית ביום טוב, בית שמאי אומרים, בורר אכל ואכל. ובית הילל אומרים, בורר בדרך בחקקו בקנון ובתמחוי, אבל לא בטבלא ולא בגופה ולא

בכברה. רבו גמליאל אומר, אף מדיח ושותה: (ט) בית שמאו אומרים, אין משלחין ביום טוב אלא מננות. ובית הילל אומרים, משלחין בהמה חייה ועוז, בין חיין בין שחוטין. משלחין ינות שמנים וסלתות וקטניות, אבל לא תבואה, ורבי טमען מתיר בתבואה: (י) משלחין כלים, בין תפוריין בין שאינו תפוריין, ואף על פי שיש בחן כלאים, זהו לצריך המועד, אבל לא סנדל המסטר ולא מנעל שאינו תפור. רבי יהודה אומר, אף לא מנעל לבן, מפני שצריך אמר. זה הכלל, כל שנאותין בו ביום טוב, משלחין אותן:

אוח"ח 1234567

אוח"ח 1234567

פרק ב'

(א) יום טוב שחל להיות ערב שבת, לא יבשل אדם בתחלתו מיום טוב לשבת, אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם חותיר החותיר לשבת, ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת. בית שמאו אומרים, שני תבשילים. ובית הילל אומרים, תבשיל אחד. ושוין בדג וביצה שעליו טהו שני תבשילים. אכלו או שאבד, לא יבשل עליו בתחלתו. ואם שיר ממנו כל שהוא, סומך עליו לשבת: (ב) חל להיות אחר השבת, בית שמאו אומרים, מטבילים את הכל לפני השבת, ובית הילל אומרים, כלים לפני השבת, ואדם בשבת: (ג) ושוין שמשיקין את חטים בבל אבן לטהרו, אבל לא מטבילים. ומטבילים מגב לגב ומחבורה לחבורה: (ד) בית שמאו אומרים, מביאין שלמים ואין סומכין עליהם,

אבל לא עולות. ובית הילל אומרים, מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהם: (ה) בית שמאי אומרים, לא יחים אדם חמין לרגלו, אלא אם כן ראוי לשתיה. ובית הילל מתיירין. עיטה אדם מזרחה ומתחמס בנטה: (ו) שלשה דברים רבנו גמליאל מחייב לדברי בית שמאי, אין טומני את החמין מיום טוב לשבת, ואין זוקפין את המנורה ביום טוב, ואין אופין פתין גרייצין אלא רקיקין. אמר רבנו גמליאל, מימיחו של בית אבא לא הי אופין פתין גרייצין, אלא רקיקין. אמרו לו, מה געשה לבית אביך, שחי מחייבין על עצמן ומקלין לכל ישראל, להיות אופין פתין גרייצין וחורי: (ז) אף הוא אמר שלשה דברים להקל, מכבדין בין המטוות, ומגיחין את המגמר ביום טוב, ועושין גדי מקולס בלילה פסחים. וחכמים אוסרין: (ח) שלשה דברים רבבי אלעזר בן עזריה מתייר, וחכמים אוסרין. פרתו יעצה ברצועה שבין קרגניה, ומקדרין את הבהמה ביום טוב, ושותקין את הפלפלין ברחמים שליהם. רבבי יהודה אומר, אין מקדרין את הבהמה ביום טוב, מפני שעיטה חבורה, אבל מקרצפין. וחכמים אומרים, אין מקדרין, אף לא מקרצפין: (ט) הרחמים של פלפלין, טמאה משום שלשה כלים, משום כלוי קבול ומשום כלוי מתקות ומשום כלוי כבירה: (י) עגלת של קטן טמאה מدرס ונטלת בשבת, ואיןנה נגררת אלא על גבי כלים. רבבי יהודה אומר, כל הכלים אין נגררין חזן העגלת, מפני שהיא כובשת:

פרק ג'

(א) אין צדין דגים מן הבירין ביום טוב, ואין נתניין לפניהם מזונות. אבל הצדין חייה ועוזר מן הבירין, וגנותין לפניהם מזונות. רבנן שמעון בן גמליאל אומר, לא כל הבירין שווין. זה הכלל, כל המחסר צידה אסור, ושתאיינו מחסיר צידה מתר: (ב) מצודות חייה ועוזר ודגים שעשיטו מערב يوم טוב, לא יטול מהן ביום טוב, אלא אם כן ידע שהצעודו מערב يوم טוב. ומעשה בנכרי אחד, שהביא דגים לרבות גמליאל, ואמר, מתרין הוא, אלא שאין רצוני לקבל הימנו: (ג) בהמה מסכנת לא ישחוט, אלא אם כן יש שהות ביום לאכל ממזה כזית צלי. רבי עקיבא אומר, אפלו כזית חי מבית טביחתה. שחטה בשדה, לא יביאנה במوط ובמטטה. אבל מביא בידו אברים אברים: (ד) בכור שנפל לבור, רבי יהודה אומר, ירד ממבהה ויראה, אם יש בו מום, עליה ישחוט. ואם לאו, לא ישחוט. רבי שמעון אומר, כל שאין מומו נבר מבעוד יום, אין זה מן המוכן: (ה) בהמה שפתחה, לא יזיננה ממוקמה. ומעשה ושאלו את רבי טרפון עליה ועל החלה שגטמאה. ונכנס לבית הסדרש ושאל, ואמרו לו, לא יזין ממוקם: (ו) אין גמניין על הבהמה לכתלה ביום טוב, אבל גמניין עליה מערב يوم טוב ושוחטין ומחלקין ביניהן. רבי יהודה אומר, שוקל אדם בשער בוגר הכלוי או בוגר הקופץ. וחכמים אומרים, אין משגיחין בכר מאזנים כל עקר: (ז) אין משחיזין את הספין ביום טוב, אבל משיאה על

גבי חברתו. לא יאמר אדם לטבה, שקוֹל לֵי בְּדִינָר בשר, אבל שוחט ומחלקיים ביג'הן: (ח) אומר אדם לחברו, מלא לי כלי זה, אבל לא במדה. רבי יהודה אומר, אם היה כלי טל מידה, לא ימלאנו. מעשה באבא שאול בן בטנית, שהיה ממלא מהותיו מערב יום טוב וננתן ללקחות ביום טוב.ABA שאול אומר, אף במועד עיטה בן מפני ברורי המדות. וחייבים אמרים, אף בחול עיטה בן, מפני מצוי המדות. הולך אדם אצל חנוני הרגיל אליו, ואומר לו, תן לי ביצים וגוזים במנין, שכן דרך בעל הבית להיות מוגה בתוך ביתו:

פרק ד'

(א) המביא כדי יין ממקום למקום, לא יביאם בסל זבקפה, אבל מביא הוא על כתפו או לפניו. וכן המוליך את התבון, לא יפשל את הקפה לאחוריו, אבל מביאה הוא בידו. ומתייחלו בערמת התבון, אבל לא בעצים שבמקצתה: (ב) אין נטליין עצים מן הסכה, אלא מן הסמוד לה. מביאין עצים מן השדה מן המכבש, וכן הקרperf אפלו מן המפזר. איזהו קרperf, כל שטסמוד לעיר, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר, כל שגננסין לו בפתחת, ואפלו בתוך תחום שבת: (ג) אין מבקעין עצים, לא מן הקורות, ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב. ואין מבקעין לא בקדומים ולא במגרה ולא במגל, אלא בקופץ. בית זה הוא מלא פרות, סתום וגפת,

נוטל ממקום הפחלה. רבי מאיר אומר, אף פוחת לכתלה נוטל: (ד) אין פותחין את הנר, מפני שהוא עוזה כל'. ואין עושין פחמיין ביום טוב, ואין חותכין את הפתילה לשנים. רבי יהודה אומר, חותכה באור לשתי גירות: (ה) אין שזברין את החרס, ואין חותכין את הניר לצלחות בו מליח, ואין גורפין תנור וכיריים, אבל מכבשין, ואין מקיפין שתי חביות לשפט עליהם את הקדרה, ואין סומכין את הקדרה בבקעת, וכן בדلت, ואין מנהיגין את הבהמה במקל ביום טוב ורבי אלעזר ברבי שמעון מתייר: (ו) רבי אליעזר אומר, נוטל אדם קיסם מש לפני לחץ בו שני, ומגבב מן החצר ומדליק, טבל מה שבחר מוכן הוא. וחכמים אומרים, מגgeb מש לפני ומליק: (ז) אין מוציאין את האור לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן המים, ואין מלכני את הרעפים לצלחות בchan. ועוד אמר רבי אליעזר, עוזד אדם על המקצה ערבות שבת בשביעית, ואומר, מכאן אני אוכל למחר. וחכמים אומרים, עד שירשות זיאמר, מכאן ועד כאן:

פרק ח'

(א) משילין פרות דרך ארבה ביום טוב, אבל לא בשבת, ומכם פרות בכלים מפני הדלף, וכן כדי יין וכדי שמן. ונוגין כל' תחת הדלף בשבת: (ב) כל שחיבין עליו משום שבות, משום רשות, משום מצוה בשבת, חיבין עליו ביום טוב. ואלו הן משום

47

שבות, לא עוזין באילן, ולא רוכבין על גבי בהמה, ולא שטין על פני הרים, ולא מטפחים, ולא מספיקין, ולא מרקדיין. ואלו חן משום רשות, לא דניין, ולא מקדשין, ולא חולצין, ולא מיבמיין. ואלו חן משום מצוה, לא מקדישין, ולא מערכין, ולא מחרימים, ולא מגביהין תרומות ומעשרות. כל אלו ביום טוב אמרו, קל וחומר בשבת. אין בין يوم טוב לשבת, אלאأكل נפש בלבד: (ג) הבהמה והכלים כרגלי הבעלים. המוסר בהמתו לבנו או לרוזעה, הרי אלו כרגלי הבעלים. כלים המייחדים לאחד מן האחים שבבית, הרי אלו כרגלי. ושתאין מייחדים, הרי אלו במקומות שהולכין: (ד) השואל כל מחברו מערב يوم טוב, כרגלי השואל. ביום טוב, כרגלי המשאייל. האשה שאלת מחברתה תבלין זמים ומלה לעתה, הרי אלו כרגלי שתיתהן. רביעי יהודה פוטר בזמנים, מפני שאין בהן ממש: (ה) הגחלת כרגלי הבעלים, ושלחתם בכל מקום. גחלת של הקדש מועליין בה, ושלחתם לא נהנית ולא מועליין. (המוציא גחלת לרשות הרבנים, חיב. ושלחתם, פטור). בור של יחיד, כרגלי היחיד. ושל אנשי אותה העיר, כרגלי אנשי אותה העיר. ושל עולי בעל, כרגלי הממליא: (ו) מי שהיה פרוטוי בעיר אחרית, וערבו בני אותה העיר להביא אצלו מפרוטוי, לא יביאו לו. ואם ערבות הוא, פרוטוי במוֹהוּ: (ז) מי שזמין אצלו אורחים, לא ילייבו בידם מנotta, אלא אם כן זכה להם מנottaיהם מערב יום טוב. אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל

מְשֻׁקֵּן וְשׂוֹחֵטִין אֶת חַבִּיתוֹת. אֱלֹהָן בִּיתוֹת, הַלְגָוֹת בָּעֵיר. מְדָבְּרִיות, הַלְגָוֹת בָּאָפָר:

מסכת תמיד

(א) בשלשה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש. בבית אבטינס, בבית הניצוץ, ובבית המוקד. בית אבטינס ובית הניצוץ היו עליות, והרובים שומרים שם. בית המוקד, כפה, ובית גדול היה, מקף רזבים של אבן, וזכני בית אב ישנים שם, ומפתחות העזרה בידם. ופרחי בהגנה איש כסתו בארץ. לא היו ישנים בגדי קדש, אלא פושטין ומקפלין ומגנחים אותן תחת ראשו, ומתכסין בכשות עצמן. ארע קרי לאחד מהן, יצא והולך לו בمبאה החולכת תחת הבירה, וגרות דולקין מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה, ומדורה היתה שם, ובית כסא של כבוד זהה היה כבוד, מצאו נעל, יודע טיש שם אדם. פתוּת, יודע שאין שם אדם. ירד וטבל, עליה ונסתפה, ונתחפס בנגד המדורה, בא ישב לו אצל אחיו הכהנים עד שהשערים נפתחים, יצא והולך לו: (ב) מי שזוֹה רוץָה לתרום את המזבח, משכים וטוּבל עד שלא יבוא הממגה. וכי באיזו שעה הממגה בא, לא כל העתים שווות, פעמים זה הוא בא מקריאת האגבר, או סמוך לו מלפניו או מל事后ו. הממגה בא וצופק עליהם, והם פתוּת לו. אמר להו, מי שטבל יבוא זיפיס. הפיסו, זכה מי שזכה: (ג) גטָל את המפתח

ופתח את הפשפט, ונכנס מבית המזוקד לעזרה, ונכנסו אחוריו ושתתי אבוקות של אור בידם. ונחלקו לשתי כתות, אלו הולכים באקסדרא דרך המזרח, ואלו הולכים באקסדרא דרך המערב. הם בודקין והולכין עד שטמגיעין למקום (בית) עוזשי חבטים. הגיעו אלו ואלו, אמרנו שלום, הכל שלום. העמידו עוזשי חבטים לעשנות חבטים: (ד) מי שזכה לתרום את המזבח, הוא יתרום (את המזבח), והם אומרים לו, חזהר שמא תגע בכל, עד שתקדש ידיך ורגליך מון הביר, והרי המחתה נתונה במקצע בין הקבש למזבח במערבו של בגד. אין אדם נכנס עמו, ולא נר בידו, אלא מהלך לאור המערה. לא היו רוזין אותו, ולא שומעין את קולו עד ששומעין קול העז שעשה בו קטין מוכני לביר, והן אומרים הגיע עת. קדש ידיו ורגליו מון הביר, נטל מחתת הכסף ועלה לראש המזבח, ופנה את הгалלים היילך והילך וחתה מן המאכלות הפנימיות, ירד. הגיעו לדצפה, חפק פניו לצפוז, חלך למזרחו של בגד בעשר אמות. צבר את הгалלים על גבי הרצפה רחוק מן הקבש שלשה טפחים, מקום שניותגין מראות העור ודרשו מזבח הפנימי והמנורה:

פרק ב'

(א) ראהו אחיו שירד, והם רצו ובאו, מהרו וקדשו ידיהם ורגליהן מון הביר, נטלו את המגרפות ואת הצורות ועלו לראש המזבח. האברין והפרין שלא

נתאכלו ממערב, סונקין אותם לצדי המזבח. אם אין הצדין מחזיקין, סודין אותם בסובב על הכבש: (ב) החלו מעליון באפר על גבי התפוח. ותפוח היה באמצע המזבח, פעים עליון בשלש מאות כור. זברגלים לא היו מדשנים אותו, מפני שהוא נז למזבח. מימי לא נתעצל הכהן מלזהzia את הדשן: (ג) החלו מעליון בגורין לסדר אש המערה. וכי כל העצים בשרים למערכה. אין. כל העצים בשרים למערכה, חז' משלה ית ושל גפן. אבל באלן רגילין, במרביזות של תנאה ושל אנו ושל עז שםן: (ד) סדר המערה גדולה מזרחה, וחותתה מזרחה, וראשי הגורין הפנימיים היו נגעים בתפוח. ורוח היה בין הגורים שחי מציתים את האליתא ממש: (ה) בירדו ממש עצי תנאה יפין, לסדר המערה שנייה לקטרת מכנגד קרון מערבית דרוםית, משود מון קרון לפני צפון ארבע אמות, בעמד חמוץ אחור החכמתו סאים גחלים. ובשבת בעמד שמונה טאין גחלים, שם היו נותני שני בזיכי לבונה של לחם הפנים האברים והפדרים שלא נתאכלו ממערב, מחזירין אותו למערכה. העיטה שתי המערכות באש, יירדו ובוא להם לשבת הגזיות:

פרק ג'

(א) אמר להם חטגה, בואו זהביסו, מי שוחט, מי זורק, מי מדשן מזבח הפנימי, מי מדשן את המנורה, מי מעלה אברים לכבש, בראש, וחרgal, ושתה הידים,

העקד, והרגל, החזה, והגרה, ושתתי דפנות, הקרים, והסתלה, והחבותים, והין. הפיסו, זכה מי שזכה: (ב) אמר להם הממנגה, צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה. אם הגיע, הרואה אומר, ברקאי. מתייא בן שמואל אומר, האיר פני כל הארץ. עד שהוא בחברון, וזה אומר, אין: (ג) אמר להם, צאו והביאו טלה לשלכת הטלאים. והרי לשכת הטלאים הייתה במקצע צפוןית מערבית. וארבע לשכות היו שם, אחת לשכת הטלאים, ואחת לשכת החותמות, ואחת לשכת בית המוקד, ואחת לשכבה שעשו בה לחם הפנים: (ד) נכנסו לשכת הפלים, והוציאו משם תשעים ושל זהב. אף על פי שהוא מבקר ממערב, מבקרים אותו לאור האזקות: (ה) מי שזכה בתמיד, מושכו והולך לבית המטבחים,ומי שזכה באברים הולכין אחרי. בית המטבחים היה לצפונו של מזבח, ועליו טמונה עמודים נגסין, ורביית של אرز על גביהם, ואונקליות של ברזל היה קבעין בהן, ושלשה סדרים היה לכל אחד ואחד, שבhone תולין, ומפשיטין על שלוחנות של שיש שבין העמודים: (ו) מי שזכה בראשון מזבח הפנימי והמנורה היה מקדיםין, ורבעה כלים בידם, הטעני והכוז ושתתי מפתחות. הטעני דומה לתרקב גדול של זהב, מחזק קבוץ וחצי, והכוז דומה לקתון גדול של זהב. ושתתי מפתחות, אחד יורד לאמת השחי, ואחד פותח כיון: (ז) בא לו לפשפט הצפני.

וְשַׁנִּי פְּשָׁפֵשִׁין חִזְוֹן לְשַׁעַר הַגָּדוֹלָה, אֶחָד בְּצָפוֹן וֶאֱחָד בְּדָרוֹם. שֶׁבְּדָרוֹם לֹא נִכְנֵס בּוֹ אֲדָם מַעוֹלָם, וְעַלְיוֹן הַזָּה מִפְוָרֵשׁ עַל יָדֵי יְחִזְקָאֵל (יְחִזְקָאֵל מִדְ), וַיֹּאמֶר אֲלֵי יְהִי הַשַּׁעַר הַזָּה סְגֻּר יְהִי לֹא יִפְתַּח וְאִישׁ לֹא יָבֹא בּוֹ כִּי אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל בָּא בּוֹ וְהִי סְגֻּר. נִטְלָה אֶת הַמְּפַתֵּח וַיִּפְתַּח אֶת הַפְּשָׁפֵשִׁן, נִכְנֵס לְתָא, וּמִן הַתָּא אֶל הַחִיכָּל, עַד שַׁחַזְוֹן מִגְיָע לְשַׁעַר הַגָּדוֹלָה. הַגִּיעַ לְשַׁעַר הַגָּדוֹלָה עַבְרֵר אֶת הַגָּגָר וֶאֱתָה הַפּוֹתְחֹת וַיִּפְתַּחוּ. לֹא הִי שׁוֹחֵט הַשׁוֹחֵט, עַד שְׁשֹׁומְעַן קֹול שַׁעַר הַגָּדוֹלָה שְׁגַפְתָּה: (ח) מִירִיחּוֹ הִי שׁוֹמְעַן קֹול שַׁעַר הַגָּדוֹלָה שְׁגַפְתָּה. מִירִיחּוֹ הִי שׁוֹמְעַן קֹול הַמְּגַרְפָּה. מִירִיחּוֹ הִי שׁוֹמְעַן קֹול הַעַז שְׁעַשָּׂה בּוֹ קָטִין מַוְכָּנִי לְכַיּוֹר. מִירִיחּוֹ הִי שׁוֹמְעַן קֹול גְּבִינִי בְּרֹזֶן. מִירִיחּוֹ הִי שׁוֹמְעַן קֹול הַחֲלֵיל. מִירִיחּוֹ הִי שׁוֹמְעַן קֹול הַצְּלָצָל. מִירִיחּוֹ (הִי) שׁוֹמְעַן קֹול הַשִּׁיר. מִירִיחּוֹ הִי שׁוֹמְעַם קֹול הַשׁוֹפֵר. וַיַּשֵּׁם אָמָרִים, אֶפְ קֹול שֶׁל כְּהֵן גָּדוֹל בְּשַׁעַה שַׁחַזְוֹן מִזְכִּיר אֶת הַשֵּׁם בַּיּוֹם הַכְּפּוֹרִים. מִירִיחּוֹ הִי מִרִיחִים רִיחַ פְּטוּם הַקְּטָרָת. אָמָר רַבִּי אַלְיָזֶר בֶּן דָּגָלָא, עַזִּים הִי לְבִית אָבָא בְּהַר מִכּוֹר, וְהִי מִתְעַטְּשֹׁת מִרִיחַ פְּטוּם הַקְּטָרָת: (ט) מִשְׁזַׁכָּה בְּדִישָׁוֹן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי, נִכְנֵס וּנִטְלָה הַטְּנִינִי וְהַגִּיחּוֹ לִפְנֵי, וְהִי חֹפֵן וּנוֹתֵן לְתוֹכוֹ, וּבְאַחֲרֹזָה כְּבֶד אֶת הַשָּׁאָר לְתוֹכוֹ וְהַגִּיחּוֹ וַיֵּצֵא. מִי שַׁזְׁכָּה בְּדִישָׁוֹן הַמִּנְורָה, נִכְנֵס וּמִצָּא שְׁתִּי נִרְוֹת מִזְרְחִיות דּוֹלְקִים, מִדִּישָׁוֹן אֶת הַשָּׁאָר וּמִגַּח אֶת אֶלְוֹ דּוֹלְקִין בְּמִקּוֹמָן. מִצָּאוֹ שְׁכָבוֹ, מִדְשָׁנוֹ, וּמִדְלִיקֹן מִן הַדּוֹלְקִים, וַאֲחָר כֵּد מִדִּישָׁוֹן אֶת

השאר. ובן חיתה לפני המנורה ובה שלש מעלות, שעליה הכהן עומד ומטייב את הנרות, והגיח את הכו^ן על מעלה שנייה ויצא:

פרק ד'

(א) לא היה כופתון את הטלה, אלא מעדין אותו. מי שצכו באברים, אוחזים בו. וכך חיתה עקדתו, ראשו לדרום ופניו למערב. השוחט עומד במערב ופניו למערב. של שחר היה נשחת על קרו צפוןית מערבית על טבעת שנייה. של בין העربים היה נשחת על קרו מזרחית צפוןית על טבעת שנייה. נשחת השוחט, וקיבל המקבל. בא לו לקרו מזרחית צפוןית, ונตอน מזרח צפונה. מערבית דרוםית, ונตอน מערבה דרומה. שיר הדם היה שופך על יסוד דרוםית: (ב) לא היה שובר בו את הרגל, אלא נוקבו מتوزק ערכובו ותולח בו. היה מפיט וירד עד שהוא מגיע לחזה. הגיעו לחזה, חתק את הראש וגוננו למי שזכה בו. חתק את הפה ונתנו למי שזכה הלב והוציא את דמו. חתק את הידיים וננתנו למי שזכה בchan. עליה לרجل הימנית, חתקה וגוננה למי שזכה בה, ושתתי ביצים עמה. קרעו, ונמצא כלו גלי לפניו. נטל את הפדר וננתנו על בית שחיטת הראש מלמעלה. נטל את הקרבנים וננתנו למי שזכה בהם להריחו. והברס מדיחו אותה בבית מדיחין כל צרכיה. והקרבנים מדיחין אותן בעמיהם במעטה, על שלוחנות של שיש

שְׁבִין הַעֲמֹדִים: (ג) נִטְלָה אֶת הַסְּכִין וְהַפְּרִישָׁת הַרְיָאָה מִן הַכְּבֵד, וְאַצְבָּעַ הַכְּבֵד מִן הַכְּבֵד, וְלֹא הִיה מִזְזָה מִמְּקוֹמָה. נִקְבָּה אֶת הַחַזָּה וְגַתְנָה לְמַיִּ שְׂזָכָה בָּו. עַלְהָ לְדִפְנוֹ הַיְמָנִית, הַיְהָ חֹתֶן וַיַּוַּד עַד הַשְּׁדָרָה, וְלֹא הִיה נִזְגָּע בְּשְׁדָרָה, עַד שְׁחוֹא מִגְיָע לְשְׁתִּי צְלָעוֹת רַכּוֹת. חַתְכָה וְגַתְנָה לְמַיִּ שְׂזָכָה בָּה, וְהַכְּבֵד תַּלוִיה בָּה. בָּא לֹז לְגָרָה, וְהַגִּיחָ בָּה שְׁתִּי צְלָעוֹת מִפְאָן וְשְׁתִּי צְלָעוֹת מִפְאָן. חַתְכָה וְגַתְנָה לְמַיִּ שְׂזָכָה בָּה, וְהַקְנָה וְהַלְבָה וְהַרְיָאָה תַּלוּיִם בָּה. בָּא לֹז לְדִפְנוֹ הַשְּׁמָאָלִית, וְהַגִּיחָ בָּה שְׁתִּי צְלָעוֹת רַבּוֹת מִלְמָעָלָן וְשְׁתִּי צְלָעוֹת רַבּוֹת מִלְמָטָן. וְכֵךְ הִיה מִגִּיחָ בְּחַבְרָתָה. נִמְצָא מִגִּיחָ בְּשְׁתִּי הַזָּהָב שְׁתִּים שְׁתִּים מִלְמָעָלָן וְשְׁתִּים שְׁתִּים מִלְמָטָן. חַתְכָה וְגַתְנָה לְמַיִּ שְׂזָכָה בָּה, וְהַשְּׁדָרָה עַמָּה, וְהַטְחָול תַּלוּי בָּה, וְהִיא הִיְתָה גְדוֹלָה, אֶלָּא שֶׁל יָמִין קֹוְרִין גְדוֹלָה, שְׁחַכְבֵּד תַּלוּיה בָּה. בָּא לֹז לַעֲקָז, חֹתְכוֹ וְגַתְנָה לְמַיִּ שְׂזָכָה בָּו, וְאַלְיהָ וְאַצְבָּעַ הַכְּבֵד וְשְׁתִּי כְּלִיזָת עַמָּו. נִטְלָ רֶגֶל הַשְּׁמָאָלִית וְגַתְנָה לְמַיִּ שְׂזָכָה בָּה. נִמְצָאוּ כָּלּוֹ עֻמְדִין בְּשָׂוֶרֶה וְהַאֲבָרִים בַּיָּדָם. הַרְאָשׁוֹן, בְּרַאשׁ וּבֶرֶגֶל. הַרְאָשׁ בַּיָּמִינוֹ, וְחַטְמוֹ כָּלַפִּי זְרוּעוֹ, וְקַרְנִיוֹ בּוּין אַצְבָּעוֹתָיו, וּבֵית שְׁחִיטָתוֹ מִלְמָעָלָן, וְהַפְּדָר גַּתְוֹן עַלְיהָ. וּבֶרֶגֶל שֶׁל יָמִין בְּשְׁמָאָלוֹ, וּבֵית עַוּזׂוֹ לְחֹזֶץ. הַשְּׁנִי, בְּשְׁתִּי יָדִים. שֶׁל יָמִין בַּיָּמִינוֹ, שֶׁל שְׁמָאָל בְּשְׁמָאָלוֹ, וּבֵית עַוּזׂוֹ לְחֹזֶץ. הַשְּׁלִישִׁי, בַּעֲקָז וּבֶרֶגֶל. הַעֲקָז בַּיָּמִינוֹ, וְהַאֲלִיהָ מִדְלָדָלָת בּוּין אַצְבָּעוֹתָיו, וְאַצְבָּעַ הַכְּבֵד וְשְׁתִּי הַכְּלִיזָת עַמָּו, הַרְגֶּל שֶׁל שְׁמָאָל בְּשְׁמָאָלוֹ, וּבֵית

עוזו לחזז. הרבי עיי, בחזזה ובגראה. החזה בימינו, והגרא
בשמאלו, וצלעותיה בין אצבעותיו. החמייש, בשתי
דפנות. של ימין בימינו, ושל שמאל בשמאלו, ובית
עורן לחזז. הששי, בקרבים הנטוגין בזק זברעים על
גביהם מלמעלה. השבי עיי, בسلط. השמיינி, בחבטיין.
התשייעי, בין. הלו ונתנים מחצי הקبش ולמיטה
במערבו, ומלהום. וירדו ובואו להם לleshfat הגזית,
לקורות את שמע:

[123456789]

פרק ה'

(א) אמר להם המנגה, ברכו ברכיה אחת, זהן ברכו.
קרו עשרה הדברים, טמן, והיה אם שמווע, ויאמר,
ברכו את העם שלש ברכות, אמת ויציב, ועובדיה,
וברכת כהנים. ובשבט מוסיפין ברכה אחת למשמר
היווע: (ב) אמר להם, חדשים לקטרת בזאו זהפייסו.
(הפייסו), זכה מי שזכה. (אמר להם), חדשים עם ישנים
בזאו זהפייסו, מי מעלה אברים מזו הקبش למזבח. רבי
אליעזר בן יעקב אומר, המעלה אברים לכבש, הוא
מעלה אותו על גבי המזבח: (ג) מסרים לחזנים, הי
מפשיטין אותם את בגדיהם, ולא הי מגיחים עליהם
אלא מכנסים בלבד. וחלונות הי שם, וכתוב עליהם
תשמייש הכלים: (ד) מי שזכה בקטרת, היה נוטל
את חפר. וחרף דומה לתרקב גדוול של זהב, מחזיק
שלשת קבים, והבזק היה בתוכו, מלא וגדווש קטרת.
וכסוי היה לו, ובמין מטווטלת היה עליו מלמעלה: (ה)

מי שזכה במחטה, נטל מחתת הכהן, ועלה לראש המזבח, וכנה את הכהנים הילד (והילד) וחתה. ירד וערן לתוכה של זהב. נטפזר ממגעה כקב גחלים, והיה מבבון לאמה. ובשבת היה כופת עליון פסכתר. ופסכתר הייתה כל גדול מחזקת לתוכה, ושתית שרשנות היה בה, אחת טהוֹא מושך בה ויורד, ואחת טהוֹא אוחז בה מלמעלו בשבייל שלא תתגלגָל. ושלשה דברים הייתה משמשת, כופין אותה על גב גחלים ועל השרצ בשבת, ומוריידין בה את הדשן מעל גבי המזבח: (ו) הגיעו בין האלים ולמזבח, נטל אחד את המגרפה וזורקה בין האלים ולמזבח. אין אדם שומע קול חברו בירושלים מקול המגרפה. ושלשה דברים הייתה משמשת, כהן שומע את קולו, ידע שאחיו הכהנים נכנסים להשתחוות, וזהו רץ ובא. ובן לוי שזהו שומע את קולו, ידע שאחיו הלוים נכנסים לדבר בשיר, וזהו רץ ובא. וראש המעם היה מעמיד את הטמאים בשער המזרחה:

פרק י'

(א) החלו עוליים מעלות האלים. מי שזכה בדרשו מזבח הפנימי והמנורה היה מקדימין לפניויהם. מי שזכה בדרשו מזבח הפנימי, נכנס ונטל את הטעני והשתחוות ויצא. מי שזכה בדרשו המנורה, נכנס ומצא שתי גרות מזרחיים דולקים, מדרשו את המזרחי, ומגינה את המערבי דולק, שמן היה מדליק את המנורה בין העربים. מצאו

שכבה, מדשנו ומדליקו ממזבח העולה. נטל את הכהן ממעלה טניה, והשתחו ויצא: (ב) מי שזכה במחתה, עבר את הגחלים על גבי המזבח ורדיו בשולי המחתה, והשתחו ויצא: (ג) מי שזכה בקטרת, היה נטל את הבזק מתוך הכהן ונתנו לאוחבו או לקרובו. נתרפזר מטן לתוכנו, נתנו לו בחפני. ומלאדים אותו, היו זהיר שמא תחיל לפניך שלא תבזה. תחיל מריד ויצא, לא היה המקטר מקטיר, עד שהטמג'ה אומר לו הקטר. אם היה כהן גדול, הטמג'ה אומר, איש כהן גדול, הקטר. פירוש העם, והקטיר והשתחו ויצא:

פרק ז'

(א) בזמן שכחן גדול ניכנס להשתחות, שלשה אוחזין בו, אחד בימינו, ואחד בשטלאן, ואחד באבני טובות. ובין ששמע הטמג'ה קול רגליו של כהן גדול שזו יוצאה, הגביה לו את הפרכת, ניכנס והשתחו ויצא, ונכנסו אליו הכהנים והשתחו ויצאו: (ב) באו ועמדו על מעלות האולם. עמדו הראשונים לדרום אחיהם הכהנים וחמשה כלים בידם, הטעי ביד אחד, והכו ביד אחד, והמחתה ביד אחד, והבזק ביד אחד, וכף וכסואה ביד אחד. וברכו את העם ברכחה אחת, אלא שבמדינה אמרים אותה שלש ברכות, ובמקדש ברכחה אחת. במקדש היו אמרים את השם בכתב, ובמדינה בכתב. במדינה הכהנים נשאים את (פפייהם), ידיהם בנגד כתפוניהם, ובמקדש על גבי ראשיהם,

חוֹזֵץ מִפְּחָזֶן גָּדוֹל שָׁאַיָּן מְגַבֵּיהָ אֶת יָדָיו לְמַעַלָּה מִן הַצִּיצִּים. רַبִּי יְהוֹדָה אֹמֵר, אֲרֵף כְּהָזֶן גָּדוֹל מְגַבֵּיהָ אֶת יָדָיו לְמַעַלָּה מִן הַצִּיצִּים, שֶׁנָּאָמֵר (וַיַּקְרָא ט), וַיָּשָׂא אַהֲרֹן אֶת יָדָיו אֶל הַעַם וַיְבָרַכֵּם: (ג) בָּזְמָן שְׁבָחָן גָּדוֹל רֹזֶחֶת לְהַקְטִיר, הָיָה עֹלָה בְּכָבֵשׂ וְהַסְגָּנוּ בַּיְמִינָו. הָגִיעַ לְמַחְצִית הַכְּבֵשׂ, אַחֲזָה הַסְגָּנוּ בַּיְמִינָו וְהַעֲלָהוּ. הַזְשִׁיט לֹא הַרְאָשָׁׂוֹן הַרְאָשָׁׂוֹן וְהַרְגָּל, וַסְמָךְ עַלְיָהוּ וַזְרָקוּ. הַזְשִׁיט הַשְׁנִי לַרְאָשָׁׂוֹן שְׁתִּי הַיָּדִים, נָתַנְנוּ לְכָחֶן גָּדוֹל, וַסְמָךְ עַלְיָהוּ וַזְרָקוּ. גַּשְׁמָט הַשְׁנִי וְהַלְּדָר לֹא. וְכֵךְ הַיּוֹ מַוְשִׁיטִין לֹא שָׁאָר כָּל הַאֲבָרִין, וְהָזָא סְוָמָךְ עַלְיָהוּ וַזְרָקוּ. וּבָזְמָן שְׁהָזָא רֹזֶחֶת, הָזָא סְוָמָךְ וְאַחֲרִים זְרָקוּ. בָּא לֹא לְהַקִּיר אֶת הַמְזֻבָּחַ. מַהְיָהּוּ הָזָא מִתְחִילָה, מִקְרָנוּ דְּרוֹמִית מִזְרָחִית, מִזְרָחִית צְפֹנוֹת, צְפֹנוֹת מִעָרְבִּית, מִעָרְבִּית דְּרוֹמִית. נָתַנְנוּ לֹא יְהוָה לְגָסָךְ, הַסְגָּנוּ עוֹמֵד עַל הַקְרָנוּ וְהַסְׂדָרִים בַּיָּדוֹ, וַשְׁנִי כְּהָנִים עוֹמְדִים עַל שְׁלָחָן הַחֲלָבִים וְשְׁתִּי חַצּוּצְרוֹת (שְׁלָכָר) בַּיָּדִים, תְּקָעוּ וְהַרְיָעוּ וְתְּקָעוּ. בָּאָו וְעַמְדוּ אֶצְלֵיכֶן אֶרְזָא, אֶחָד מִיְמִינָו וְאֶחָד מִשְׁמָאלָו. שְׁחָה לְגָסָךְ, וְהַנִּיר הַסְגָּנוּ בְּסְדָרִין, וְהַקִּישׁ בַּנְּ אֶרְזָא בְּצַלְצָל, וְדִבְרָו הַלְוִים בְּשִׁיר. הָגִיעַו לְפָרָק, תְּקָעוּ, וְהַשְׁתַּחֲווּ הַעַם. עַל כָּל פָּרָק, תְּקִיעָה. וְעַל כָּל תְּקִיעָה, הַשְׁתַּחֲווּהָ. זֶה הוּא סִדר הַתְּמִיר לְעַבּוֹדָת בֵּית אֱלֹהִינוּ, יְהִי רָצֵן שִׁיבְנָה בְּמִהְרָה בַּיְמִינָו אָמֵן: (ד) הַשִּׁיר שְׁהִי הַלְוִים אֹמְרִים בְּמִקְדָּשׁ, בַּיּוֹם הַרְאָשָׁׂוֹן הַיּוֹ אֹמְרִים (תְּהִלִּים כְּדָ), לְהִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה תְּבָל וַיּוֹשִׁבֵּי בָהּ. בְּשֶׁנִּי הַיּוֹ אֹמְרִים (שם מַח), גָּדוֹל יִי וּמְהֻלָּל מַאֲד בָּעֵיר אֱלֹהִינוּ הַר קְדָשָׁו.

בשְׁלִישִׁי הֵי אָמַרִים (שם פב), אֱלֹהִים נִצְבֶּה בְּעֵדֶת אֶל
בְּקָרְבֵּן אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט. **בְּרֵבִיעִי** הֵי אָמַרִים (שם צד), אֶל
נִקְמוֹת יְיָ אֶל נִקְמוֹת הַזְּפִיעַ (וגו'). **בְּחִמִּישִׁי** הֵי אָמַרִים
(שם פא), הַרְגִּינוּ לְאֱלֹהִים עֹזָנוּ, הַרְיעֹו לְאֱלֹהִי יַעֲקֹב.
בְּשִׁשִּׁי הֵי אָמַרִים (שם צג), הֵי מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבִשׂ וְגַוְן.
בְּשִׁבְתִּי הֵי אָמַרִים (שם צב), מִזְמֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשְׁבָת,
מִזְמֹר שִׁיר לַעֲתִיד לְבוֹא לַיּוֹם שְׁבָלוֹ שְׁבָת מְנוּחָה לְחַיִּים:
הַעוֹלָמִים:

אָמַרְתִּי לְפָנֶיךָ
אוֹרֵחַ חֲכָמָתָךְ
אָמַרְתִּי לְפָנֶיךָ

הזהר הקדוש (ח"ג דף נ' ע"א)

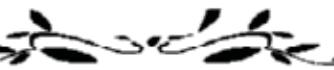
תא חזי, זכאיין אינון ישראל, דאיןון מתדרבקו ביה
בקודשא בריך הוא, זקדשא בריך הוא רחמים להו,
דכתיב, (מלאכי א) אהבתاي אתכם אמר יי'. ומגוז רחימותא
דיליה, אעיל להו לא רעה קדישא, לא שראה שכינתייה
בינייהו, זלמהוי דיויריה עטחון, זישראל דישתבחון
קדישין על כל בני עולם:

תא חזי, כתיב (שמות לה) זכל הנשים אשר נשאלבן וגוזן.
בשעתא דהוו עבדין עבידתא, הו אמרי, דא למקדשא.
דא למשבנא. דא לפרוכתא. זכו כל אינון אומגין בגין
דיישרי קדושה על יديיהו, זתקדש ההוא עבידתא.
וכד סליק לאתריה, בקדושה סליק: כגונא דא מאן
דעביד עבידתא לעבודה זרה, או לסטרא אחרא, דלא
קדישא. פיון דארבר ליה על ההוא עבידתא, הא רוח
מסבא שRIA עלי, זcdr סליק עבידתא, במסבא

סְלִיק. כַּגָּעִים פָּلָחִי לְעִבּוֹדָה זֶרֶחֶת אֲינָהוּ, וּמַתְדַּבְּקוּ
 כְּלָחָה כְּחָדָא בְּרוֹחַ מִסְאָבָא בְּעִבּוֹדָה זֶרֶחֶת, וְהֵוו בְּנֵיַן בְּנֵיַן
 לְפָרָצּוֹפִיְהוּ (ס"א לְטָנוֹפִיְהוּ) וּלְגַעֲזָלִיְהוּ לְסֶטֶר מִסְאָבָא
 לְעִבּוֹדָה זֶרֶחֶת, וּכְדָ שְׁרָאוֹן לְמַבְנֵי, הֵוו אָמְרִי מַלְחָה, וּכְיַיּוֹן
 דְּאַתְדִּכְרָבָר בְּפּוֹמִיְהוּ, סְלִיק עַלְיהָ רֹוחַ מִסְאָבָא. כְּדָ
 אַסְטָלִיק עַבְדִּתְתָּא, בְּרוֹחַ מִסְאָבָא אַסְטָלִיק: כִּיּוֹן דַּעֲאָלוּ
 יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, בַּעֲאָ קְדוּשָׁא בְּרִידָה הוּא לְדַפְאָה לְזֹן,
 וּקְדוּשָׁא לְזֹן אַרְעָא, וּלְאָפְנָאָה אַתְרָ לְשִׁכְינָתָא דְּלָא
 תְּשִׁירִי שִׁכְינָתָא גַּוּ מִסְאָבָא. וּעַל דָּא בְּהַזּוֹא נְגֻעַּת
 צְרָעָתָ, הוּא סְתָרִין בְּנִיגְנִין דָאַעַיַּן וְאַבְנִין דְּאַתְעַבְּידָוּ
 בְּמִסְאָבוּ: תָּא חַזִּי, אֵי עַזְבָּדָא דָא הוּה לְאַשְׁפָחָא מַטְמוֹנִין
 בְּלָחֶזְזָה, יְהִדרָּזָן אַבְנִין לְבָתָר כִּמָּה דָאַיְזָן לְאַתְרִיְהוּ,
 וּעַפְרָא לְאַתְרִיהָ. אַבְלָ קְרָא כְּתִיבָ, וְחַלְצָזָא אַתְ הַאַבְנִים.
 וּכְתִיבָ וּעַפְרָא אַחֲרָ יְקָחָ. בְּגַיּוֹן דִּיתְעַבְּרָ רֹוחַ מִסְאָבָא
 וּיְתִפְנִי וַיִּתְקַדֵּשׁ הַשְׁתָּא בְּמַלְקָדְמִין, וַיִּשְׂתַּכְחֹזֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּקָדוֹשָׁה, וּבְדִירָא קָדוֹשָׁא, לְמַשְׁרִי בְּנֵיַהוּ שִׁכְינָתָא:
 וּעַל דָּא מָאֵן דְּבָנֵי בְּנֵיַן כְּדָ שָׁאָרִי לְמַבְנֵי, בְּעֵי לְאַדְפָרָא
 בְּפּוֹמִיָּה, דָּחָא לְפּוֹלְחָנָא דְּקָדוֹשָׁא בְּרִידָה הוּא הֵזָא בְּנֵי.
 בְּגַיּוֹן דְּכִתִּיבָ, (ירמיה כב) הוּי בּוֹנֶה בֵּיתָו בְּלֹא צְדָקָ וְגֹזֶן,
 וּכְדַיּוֹן סִיעָתָא דְּשָׁמִיא שָׁאָרִי עַלְוִי, וּקְדוֹשָׁא בְּרִידָה הוּא
 זָמִין עַלְיהָ קָדוֹשָׁתָא, וּקְאָרִי עַלְיהָ שְׁלָום, הָדָא הוּא
 דְּכִתִּיבָ, (איוב ה) וַיַּדְעַת כִּי שְׁלָום אַחֲלָךְ וְגֹזֶן. מַהּוּ (איוב
 ה) וּפְקַדְתָּ נָזָד, הָא אָוקְמוֹתָה, אַבְלָ וּפְקַדְתָּ, לְאַפְקַדָּא
 מַלְחָה בְּפּוֹמָא כְּדָ אַיְזָה בְּנֵי. וּכְדַיּוֹן וְלֹא תְּחַטֵּא כְּתִיבָ.
בְּרוֹךְ יְהֹוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן

גמרא(בבא-מציעא קז).

אמר ליה רב יהודה לרביון בר רב נחמן רבי אחיו לא תזבין ארעה דסמייכא למתא דאמר רבי אבוחו אמר רב הונא אמר רב אסור לו לאדם שייעמד על שדה חבירו בשעה שעומדת בקמותיה אני זהה אשכחנו רבי אבא לתלמידיה דרב אמר לו מהי אמר רב בהני קראי ברוך אתה בעיר זברוך אתה בשדה ברוך אתה בבואך זברוך אתה ביצאתך ואמרו ליה וכי אמר רב ברוך אתה בעיר שייה בית סמוך לבית חנוכת ברוך אתה בשדה שייה נכסיך קרובים לעיר ברוך אתה בבואך שלא תמצא אשთך ספק גדה בשעת ביאתך מון הדרך ברוך אתה ביצאתך שייה צאצאי מעיך במויתך ואמר לו רבי יוחנן לא אמר וכי אלא ברוך אתה בעיר שייה בית חפסא סמוך לשולחן אבל בית חנוכת לא ורבי יוחנן לטעמה דאמר שבר פסיעות יש ברוך אתה בשדה שייה נכסיך משולשין שליש בתבואה שליש בזיתים ושליש בגפנים ברוך אתה בבואך זברוך אתה ביצאתך שתהא יציאתך מון העולם כביאתך לעולם מה ביאתך לעולם بلا חטא אף יציאתך מון העולם بلا חטא לא קשייא הא דמהדר ליה שורא ורתקא הא דלא מהדר ליה שורא ורתקא והסיר הא מפן כל חלי (שם) אמר רב זו עין:

(הלוות דעת פ"ה)

(יא) דרך בעלי דעת שיקבע לו אדם מלאכה המפרנסת אותו תחליה ואחר כך יקנה בית דירה ואחר כך ישא אשח שנאמר מי האיש אשר נטע כרם ולא חללו מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו מי האיש אשר ארש אשח ולא לקחה אבל הטפשין מתחילין לישא אשח ואחר כך אם תמצא ידו יקנה בית ואחר כך בסוף ימיו יחזור לבקש אמננות או יתפרקן מן הצדקה וכן הוא אומר בקהלות אשח תאראש בבית הבנה פרם טעה כלומר יהו מעשיך הפוכין כדי שלא תצליח את דרכיך ובברכה הוא אומר זיהי דוד לכל דרכיו משכילה זה עמו: (יב) ואסור לו לאדם להפוך או להקדיש כל נכסיו ויטריך על הבריות ולא ימפר שדה ויקנה בית ולא בית ויקנה מטלטליין או יעשה סחורה בדמי ביתו אבל מוכר הוא מטלטליין וקונה שדה כלו של דבר ישים מגמתו להצליח נכסיו ולהקליר הפלחה בקים ולא תהיה כונתו להנות מעט לפיה שעיה או להנות מעט יפסיד הרבה: (יג) משאו ומתנו של תלמיד חכם באמת ובאמונה אומר על לאו ועל חן מדקדק על עצמו בחשבון נזונו ומוטר לאחרים בשיקח מהן ולא ידקך עליהם ונתן דמי המקה לאלתר ואין געsha לא ערב ולא קבלו ולא יבא בהרשאה (איו) מחייב עצמו בדברי מקה וממבר במקום טלא חיבח אותו תזרח כדי שיימד בדברו ולא ישגוז ואם נתחיבו לו אחרים

בדין מאיריך ומוחל ליהן ומלהה וחוננו ולא ירד לתוכך
אמנות חבירו ולא יצר לאדם לעולם בחיו כללו של
דבר יהיה מן הנרדפים ולא מן הרודפים מן הנעלבים
ולא מן העולבים ואדם שעושה כל המעשים הללו
וביצוא בהן עליו הכתוב אומר זיאמר לי עבדי אתה
ישראל אשר בן אטפאר:

פרק 34:56-7

המשך ה chapter

הרמב"ם

(הלכות בית הבחירה פ"א)

המשך ה chapter

(א) מצות עשה לעשות בית לוי מוקן להיות מקדיבים
בז הקרבנות וחוגgin אליו שלש פעמים בשנה שנאמר
ועשו לוי מקדש וכבר נתרפרש בתורה משכנן שעשה
משה רביינו והיה לפיה שעשה שנאמר כי לא באתם עד
עתה וגוי: (ב) כיון שנגנשו לארץ העמידו המשכן בגלgal
ארבע עשרה שנה שכבהו ושהלקו ומשם באו לשילה
ובנו שם בית של אבניים ופרשו יריעות המשכן עליו
ולא הייתה שם תקרה ושם טטה שנה עמד משכנן שילה
ובשפת עלי חרב ובאו לנוב ובנו שם מקדש ובשפת
שמעאל חרב ובאו לגביעון ובנו שם מקדש ומגביעון
באו לבית העולמים וימי נוב וגביעון שבע וחמשים
שנה: (ג) כיון שנבנה המקדש בירושלים נאסרו כל
המקומות כלו לבנות בהן בית לוי ולהקריב בהן קרבן
ו אין שם בית לדורי הדורות אלא בירושלים בלבד
ובחר המוריה שבה נאמר זיאמר דוד זה הוא בית יי'
האלhim וזה מזבח לעוללה לישראל ואומר זאת מנוחתי

עד עיר: (ד) בבְּנִין שׁבֶּגֶה שלמה כבר מפרש במלכים
ובן בבְּנִין העתיד להבנות ע"פ טהו כתוב ביחס
אינו מפרש ו מבאר ואנשי בית שני כשבנו ביום עזרא
בגוזו בְּבָנֵין שלמה ומעיו דברים המפרשים ביחס
(ה) ואלו הן הדברים שהו עקר בבְּנִין הבית עשוין
בז קדש וקדש הקדושים ויהיה לפני הקדש מקום
אחד וזה נקרא אולם ושלשתו נקראין היכל ועושין
מחיצה אחרת סביב להיכל רוחקה ממנו בעין קלע
החצר שהו בדבר וכל המקור במחיצה זו שהו
בעין חצר אהל מועד והוא נקרא עזרא והיכל נקרא
מקדש: (ו) ועושין במקדש כלים מזבח לעולה ולטהר
הקרבות וכבש טעולים בו למזבח ומקומו לפני
האולם משוד לדרום וכיור ובנו לקדש ממנו הכהנים
ידיהם ורגליהם לעבודה ומקומו בין האולם ולמזבח
משוד לדרום שהו שמאל הנכס במקדש ומזבח
לקטרת ומירה ושולחן ושלשתו בתוך הקדש לפני
קדש הקדושים: (ז) המנורה בדרום משמאלי הנכס
ושולחן מימין טעלו לחים הפנים ושניהם הצד קדש
הקדושים מבחויז ומזבח הקטרת משוד מבין שניהם
לחוץ ועושין בתוך העזרה גבולין עד כאן לישראל עד
כאן לכוהנים ובוגנים בה בתים לשאר ערכיו המקדש כל
בית מהם נקרא לשפה: (ח) כשבונין היכל והעזר
בוגין באבני גודלות ואם לא מצאו אבני בוגין לבניין
ואין מפצלין את בני היבין בחר הבית אלא מפצלין
אותן ומסתתין אותן מבחויז ואח"כ מכניסין אותן לבניין

שנאמר אָבָנִים גְּדוֹלֹות אָבָנִים יִקְרֹזֶת לַיִסְדֵּ הַבָּיִת אָבָנִי גִּזְית וְאָמֵר וּמְקֻבּוֹת וְהַגְּרוֹן כָּל כָּלִי בְּרַזְל לֹא נִשְׁמַע בַּבָּיִת בְּהַבְּנוֹתָיו: (ט) זַאיְן בּוֹגִין בּוֹ עַז בּוֹלֶט כָּלֶל אַלְאָאוּ אָבָנִים אוּ בְּלַבְנִים וְסִיד זַאיְן עֲוֹשִׂין אֲכְסְדָרוֹת שֶׁל עַז בְּכָל הַעֲזָרָה אַלְאָ שֶׁל אָבָנִים אוּ לְבָנִים. [השגת הראכ"ד – זַאיְן בּוֹגִין עַז בּוֹלֶט כָּלֶל כּוֹ אַיְא וְהַלְאָ לְשִׁכְתָּה כְּחַזְגּוֹזְטָרָא אַלְאָ לֹא אָסְרָה תּוֹרָה כָּל עַז אַלְאָ אַצְלָמָזְבָּחָה הַיְ וְהַיְא עַזְרָת כְּהַנִּים מִשְׁעָר נִקְנּוֹר וּלְפָנִים אָבָל בְּעַזְרָת נְשִׁים וּבְהַר הַבָּיִת מַוְתָּר]: (י) זַמְרַצְפִּין אֶת כָּל הַעֲזָרָה בְּאָבָנִים יִקְרֹזֶת זַאמְ נַעֲקָרָה אָבָן אַעֲפָ שַׁהְיָא עַזְמָדָת בְּמִקּוֹמָה הַזָּאַיל וְנִתְקַלְקַלָּה פְּסֹולָה וְאָסּוֹר לְכָהּן הַעֲזָבָד לְעַמְדָה עַלְיהָ בְּשִׁעַת הַעֲבָזָה עַד שַׁתְּקַבְּעָה בָּאָרֶץ. [השגת הראכ"ד – עַד שַׁתְּקַבְּעָה בָּאָרֶץ אַיְא עַד אָמְרוּ שַׁאֲם נַעֲקָרָה הָאָבָן וּעַמְד הַבָּהּן וְעַבְדָה בְּמִקּוֹמָה (בְּגּוֹמָא) אֵין דַּרְךְ שִׁירָות בְּכֵךְ]: (יא) זַמְצֹוחַ מִן הַמְּבָחר לְחַזְקָה אֶת הַבָּנִין וְלַהֲגִיבָּהוּ כַּפִּי כְּחַצְבּוֹר שַׁנְאָמֵר וּלְרוֹזְמָם אֶת בֵּית אֱלֹהֵינוּ וּמִפְּאָרִין אָתוּן זַמְיפִּין כַּפִּי כְּחַזְוָן אִם יִכְלֵין לְטוֹחַ אָתוֹן בְּזָהָב וְלַהֲגִידְל בְּמַעַשְׂיוֹ חָרֵי זוּ מִצְוָה: (יב) זַאיְן בּוֹגִין אֶת הַמִּקְדָּשׁ בְּלִילָה שַׁנְאָמֵר וּבַיּוֹם הַקִּים אֶת הַמִּשְׁבָּן בַּיּוֹם מִקִּימֵין לֹא בְּלִילָה וְעוֹסְקִין בְּבָנִין מַעֲלוֹת הַשְׁחָר עַד צָאת הַכּוֹכְבִּים וְהַכָּל חַיְבֵין לְבָנָות וְלִסְעֵד בְּעַצְמָן וּבְמַמְנוֹנָם אַנְשִׁים זַגְשִׁים בְּמִקְדָּשׁ הַמְּדָבָר זַאיְן מַבְטְלִין תִּינְזּוֹת שֶׁל בֵּית רַבּוֹ לְבָנִין זַאיְן בָּנִין בְּיַה דַּוחָה יוֹם טֹוב: (יג) הַמִּזְבָּחָה זַאיְן עֲוֹשִׂין אָתוּן אַלְאָ בָנִין אָבָנִים (גִּזְית) זַזה שַׁנְאָמֵר בְּתּוֹרָה מִזְבָּחָ אַרְמָה תְּעַשָּׂה לֵי שִׁיחִיה מִחְבָּר

באדמה שלא יבנוו לא על גבי כיפין ולא על גבי מחלות זהה שנאמר ואמ מזבח אבני מפי השמועה למדזו שאינו רשות אלא חובה: (יד) כל אבן שפגמה כדי שתחרג בה הצפן בסכין של שחיטה הרי זו פסולת לכיבש ולמזבח שנאמר אבני שלמות תבנה את מזבח יי' ומהיכן הי' מביאין אבני מזבח מן בתולת הקרקע חופרין עד שמניעין למקום הנזכר שאינו מקום עבודה ובניין ומוציאין ממנו האבנים או מן חיים הגדול ובוני מהו וכן אבני היכל והעזרות שלמות הי': (טו) אבני היכל ועזרות שפגמו או שגטמו פסולין ואין להן פריוון אלא נגניזם כל אבן שנגע בה הברזל ע"פ שלא נפוגמה פסולת לבני המזבח ובני הכבש שנאמר כי חרבך הנפת עלייה ותחללה והבונה אבן שנגע בה ברזל במזבח או בכיבש לוקה שנאמר לא תבנה אתה גזית והבונה אבן פגום עבר בעיטה: (טז) אבן שפגמה או שנגע בה ברזל אחר שנבנית במזבח או בכיבש אותה האבן פסולת זה שאר כשרות ומלבני את המזבח פעמים בשנה בפסח וב חג ובשמלבים אותן מלבנין במפה אבל לא בכפים של ברזל שמא יגע באבן ויפסל. [השגת הראב"ד – ומלבנין את המזבח וכי א"א וכשסדין אותו לא הי' סדין אותו אלא בכפים של עץ וכן מכל העזרות ומכל הלשכות שחן קדש]: (יז) אין עושים מדרגות למזבח שנאמר לא תעלה במעלות על מזבח אלא בוני כמו תל בדרכו של מזבח מתמעט ויורד מראש המזבח עד הארץ והוא נקרא כבש והעולה במעלות על המזבח לוקה וכן הגוטץ אבן אחת מן

המזבח או מצל ההייל או מבין האלים ולמזבח דרך השחתה לזכה שנאמר וגנעתם את מזבחותם וגוי לא תעשו פנו לי אליהם: (יח) המנורה וכלי שרת אין עושין אותו יכלו זבח הקטרת וכל כלי שרת אין עושין אותו אלא מן המתקנת בלבד ואם עשו אותם של עז או עזם או אבן או של זכוכית פסולין: (יט) היה הכהל עניים עושין אותו אףלו של בדיל ואם העשירו עושין אותו זהב אףלו המזרקות והשפודין והמגרפות של מזבח העולה והמדוזת אם יש כה בצעור עושין אותו של זהב אףלו טערי העזרה מחייב אותו זהב אם מצאה ידים: (כ) אין עושין כל הכלים מתחלה אלא לשם הקדש ואם נעשו מתחלה לחדירות אין עושין אותו לגבוה וכלי גבוה עד שלא נשתמש בהן גבוה רשאי ל השתמש בהן חדירות ומשנשתמש בהן גבוה אסורין לחדירות אבניים וקורות שחצבו מתחלה לבית חנוכת אין בונין אותו לחר הבית:

אחר-כך יאמרו בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהזה אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם ואלהי יצחק ואלהי יעקב, אל רחום וחנון אב הרחמים, שיהא חשוב ומרוץך לפניה הלמוד שלמדנו בתורתך הקדושה כריח ניחום.

וברב רחמי הפסרים תرحم על בעל הבית הזה (פב"פ), אשר בתחלה באו לשכן בבית הזה, אותה נפשו ויעש תקופה וראש, חנכת הבית הזה בדברי

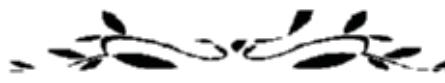
תורתך הקדושה, ליסד את הבית ולchengכו בדברי תורה.

אוצר החכמה

ובכו בזכות תורתך הקדושה תברך את בעל הבית זהה אשר השתרל בלבד זה, לו וכל בני ביתו ברכות לעד. ויהיה להם הבית זה מצליח וمبرך בכל מבל פל. יישמע בבית זה קול שנון ושמחה, השקט זבח, שנון ושמחה ימצא בה, ונסן יגון ואנחה. אנה בכח רב רחמיך היה עליהם סיתרה צגה וסוחרה.

ותבטל מעליינו כל גזרות קשות ורעות (ויכוין בשם קרע שטן). זהורמן דמלכה עלאה, מני שים טעם להרחק מון הבית זהה כל מציק וכל פחד וכל בלה, בכח שמות הקודושים היוצאים מפסקוקים: "לא תיצב איש בפניכם, פחדכם ומוראכם יתן יהוה אלהיכם על פני כל הארץ אשר תדרכו - בה כאשר דבר לכם".

וע"ב אتون אשר בפסוק זה, ישמרו ויעילו מכל רע לבעל הבית זהה וכל בני ביתו, ויצליהם בכל מעשה ידיהם. ותצלים מכל רע, דשנים ורעננים יהיו. רחום חנון שומר תומך מציל ישר פודה (ר"ת רח"ש תמי"ר), ברב רחמיך תקבל תחגתו ותענה עתירתנו, כי אתה שומע תפלה כל פה. עיטה למען שמה, עיטה למען ימינה, עיטה למען תורה, עיטה למען קדשתך. יהי לך אמריך פי זהגין לבך לפניך, יהוה צורי וגאליך:

**וְאֹמְרִים קָדֵישׁ עַל יִשְׂרָאֵל
יַתָּגַדֵּל וַיַּתְקַדֵּשׁ שְׁמָה רַبָּא. (אמן):
בְּעַלְמָא דֵי בָּרָא כְּרוּזָתִיה. וַיְמַלֵּיךְ מֶלֶכְוֹתִיה. וַיַּעֲמַד**

פרק ג' נינה

וַיַּקְרַב מֶשִׁיחָה. (אמן):

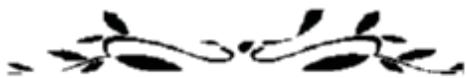
**בְּחַיָּיכֹן וּבְיוֹמָיכֹן וּבְחַיִּי רַכְלָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְזַמָּן
קָרֵיב וְאָמְרוּ אָמֵן. (אמן):**

**יְהָא שְׁמָה רַבָּא מִבְּרָךְ לְעוֹלָם וְלְעַלְמִי עַלְמִיא יַתְבָּרֵךְ.
וַיַּשְׁתַּבְּחָה. וַיַּתְפָּאֵר. וַיַּתְהַזֵּם. וַיַּתְגַּשֵּׁא. וַיַּתְהַדֵּר. וַיַּתְעַלֵּה
וַיַּתְהַלֵּל שְׁמָה קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא. (אמן):**

**לְעַלָּא מִן כָּל בְּרִכְתָּא. שִׁירְתָּא. תְּשִׁבְחָתָא וּנְחַמְּתָא.
דָּאָמִירָן בְּעַלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן. (אמן):**

**עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רְבָנָנוּ וְעַל תַּלְמִידֵיהֶן וְעַל כָּל תַּלְמִידִי
תַּלְמִידֵיהֶן. דָּעֵסְקִין בְּאוֹרִיְתָא קָדְשָׁתָא. דֵי בְּאַתְּרָא חֲרִינָן
וְדֵי בְּכָל אֶתֶּר וְאֶתֶּר. יְהָא לְנָא זְלָחָן וּלְכֹן חָנָא וּחֲסָדָא
וּרְחַמִּי. מִן קָדָם מָאֵרִי שְׁמִיא וְאֶרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן. (אמן):
יְהָא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמִיא. חַיִּים וְשַׁבָּע וַיְשֻׁועָה וּנְחַמָּתָה
וַיִּזְבָּא וַרְפֹּואָה וְגַאֲלָה וְסַלִּיחָה וּבְפִרְחָה וּרְיוֹחָה וּהְצִלָּה. לְנָא
וְלְכָל עַמוֹּ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן. (אמן):**

**עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמַרְומָיו. הַזָּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עַלְינוּ.
וְעַל כָּל עַמוֹּ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן. (אמן):**

כשבא לקבוע מזוזה יברך:
**ברוך אתה יהוה אלוהינו מלך העולם, אשר קדשנו
 במצוותיו וצונו לקבע מזוזה:**

1234567 7654321

**אין מברכים שהחיהנו. אבל טוב להביא פרי חדש או בגד
 חדש, ולא ברך עליו שהחיהנו, וכיון לפטור את הבית.**

חנוכת הבית לדוד ארמוני, משה חיים עמוד מס' 64 הודפס ע"י אוצר החכמה

הודפסה ברשותו של מלק - להודפסה איקונית הופט ישירות מן התוכנה

אוצר החכמה

הודפס ע"י אוצר

חכמה